

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Septem Illustrium Virorum Poemata

Amstelodami, 1672

Alexandro VII. Pontifice Maximo Renunciato, Ad Ferdinandum
Furstenbergium Sanctitatis suae Cubicularium intimum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11215

ALEXANDRO VII.
PONTIFICE MAXIMO
RENUNCIATO,
AD FERDINANDUM
FURSTENBERGIUM

Sanctitatis suae Cubicularium intimum.

Ureus illuxit nostris, Fernande, vocatus
Ominibus votisque dies. Jam lumine claro
Contigimus, cæcas cupidâ quod mente per
umbras

Vidimus, arcanos ausi prævertere fines
Fatorum, dum quæ præclara & certa relinquit
Signa olim ætheria veniens ab origine virtus,
Insequimur, legimusque animæ vestigia magnæ.
Nunc licet in summo regnantem culmine rerum
Suspicere: & triplici nunc majestâte verendum
Demisso colimus vultu, genibusque minores
Oscula adoratis properamus figere plantis.
Regnat ALEXANDER. Subito vident' imbribus actis
Purpureo ut ridet pacatum lumine cælum!
Ut nitidi redeunt post tristia tempora soles,
Et mites Zephyrorum animæ! circum aspice, tellus
Ut properè varios summisit læta colores!
Quam dulci aëriæ volucres clangore per auras
Venturo indicunt hilares nova gaudia sæclo!

A 2

Aspice;

Aspice, compositis immotum ut fluctibus æquor
 Post fœdas nunc primùm hiemes, ventosque refedit!
 Cerne Urbem effusam, plausuque infueta frementem,
 Lætitiæque simul jactas ad sidera voces
 Accipe, non falsos populi exultantis honores.
 Nam memorant, cælo tandem ut miseratus ab alto,
 Antiquâ humanos Genitor pietate labores,
 Regnandum huic dederit magnis virtutibus orbem;
 Auxilium fessis præfenti numine rebus
 Qui ferat, & duro Europam sub fasce gementem,
 Bellorumque diu tot tempestatibus actam
 Qui levet, ac profugæ revocet bonus otia Pacis.
 Nec tamen ultrices generosi pectoris iras
 Non coquere, & justos animo versare dolores,
 Armaque sacrilegos meditari & fulmina in hostes.
 Hujus in adventu jam nunc pallere superbum
 Regnatorem Asiæ, trepidum atque extrema timentem,
 Seque peti terrâ & pelago, ferroque virisque
 Immensas Orientis opes, Solymanque reposci.
 Parte alia, populos longè trans ardua claustra
 Italiæ, gelidum spectantia regna Booten,
 Et Rheni egregias fluvii que binominis urbes
 Lætitiæ miros imo sub pectore sensus
 Concipere, & veterem subito consurgere flammam.
 Hunc illum, auspiciis nuper cælestibus oras
 Quem videre suas venientem, aurisque secundis,
 Omniaque æternis obeuntem laudibus: illum,
 Quem Pietate & Justitia, quem sanguine clarum,
 Flexanimo linguæ eloquio, doctis que beatum
 Artibus, & castâ facilem dulcique Camcênâ,
 Attonitis inhians oculis, ceu præscia tanti
 Suspexit mirata boni Germania: triste

ALEXANDRI POLLINI.

Diffidium, tristesque iras, animosque rebelles
 Exarsisse satis : gentem jam tendere amicam
 (Chaoniæ ad nidum veluti per inane columbæ)
 Ad Tiberim, & magnæ properare ad mœnia Romæ :
 Jam sacros orare pedes, veniamque precari,
 Et pacem, certamque adeò exorare salutem.
 At fremitu majore ferunt, quæ munera terram
 Hesperiam, Latiumque, altam Mavortis & urbem
 Quæ maneant; propiùs quanta indulgentia cæli
 Aspiciat sacros orienti fidere colles.
 Hac finxisse tenus vates Saturnia quondam
 Regna per Ausoniam, & de fulvo sæcla metallo :
 Aurea nunc verè tali sub numine condi
 Tempora, jam reduci cum Virgine læta venire
 Omnia, detersâ prisci rubigine ferri.
 Jam decus antiquum, & solitos constare triumphos
 Principe ALEXANDRO Romanis arcibus : & jam
 Relligione Patrum, sanctæ & formidine dextræ
 Victorem latè gentes ab utroque receptas
 Litore, adoratæ imperio subjungere sedis.
 Hoc duce præclaras florescere protinus artes,
 Et Latiâ tellure novas jam surgere Athenas :
 Permessi mutare undas jam Tybride Musas,
 Desertoque Helicone, jugum celebrare Quirini.
 Hæc bona non dubio monitu mortalibus, addunt,
 Ex illo speranda, Heros quo tempore primùm
 Attigit exoriens venientis lumina vitæ :
 Cùm summo ætherii residens in vertice Olympi
 Regius ardenti fulgeret Juppiter auro,
 Et vaga composito circum famulantia motu
 Inter se aspicerent radiis felicibus astra :
 Lydia materno cælestia pignora tellus

Cùm gremio exciperet, quàm sese urbs erigit alto
 Clara jugo, fecunda virum, decorumque creatrix,
 Regales fulva pueros sub matre, superbum
 Insigne attollens, nec sanguinis immemor alti
 Cognatam ostentans nota sub imagine Romam:
 Cum domus egregios intra generosa penates,
 (Nomen avis, atavisque ingens) longo ordine vivos
 Monstraret puero vultus, & facta suorum
 Mirari, inque sacris vestigia figere signis,
 Et patrio in teneris laudum consuescere amori.
 Nec majora silent regni argumenta futuri,
 Haud obscura, virum veniens ubi reddidit ætas,
 Quæ dedit ille: Dei purâ super omnia plenum
 Relligione, metuque animum, niveosque pudici
 Pectoris, invictosque, ullo sine vulnere, mores:
 Tum largè nitidis haustas de fontibus undas
 Cælestis Sophiæ, Themidisque, & Palladis artes,
 Quis populos regere imperio, quibus aspera doctus
 Flectere corda hominum, positis olim effera bellis
 Sæcula felici mitescere pace juberet.
 Quid referam, ut lætos augustæ frontis honores
 Ingeminant, celsosque animos, mentemque benignam,
 Regificasque manus, facilemque ad præmia dextram?
 Quid studium, totque exhaustos terræque marique
 Pro re Romana, pro religione labores?
 Tot benefacta viri? quæ tu, Fernande, beatus
 Spectasti primis mirari assuetus ab annis;
 Et patrias etiam Rheni meditatus ad undas
 Tentasti Arctoas plectro levio per auras.
 Nunc quæ mira vides, propiore beator almæ
 Frontis ab aspectu, pronâ quæque accipis aure,
 Quæque feret volvenda dies facta inclyta summi

ALEXANDRI POLLINI.

Principis, & nomen latè immortale, decusque,
Majori celebrare sono, grandique memento
Carmine, Mæoniisque modis attollere ad astra.
Divino ingenio, & præfenti numine vates
Quæ dabis, æternùm referens mirabitur orbis,
Et feri affiduè discant memorare nepotes.

A D

ALEXANDRUM VII.

PONT. OPT. MAX.

EUCCHARISTICON.

ME quoque sublimi è folio, PATER, aspicias, unde
Terrarum spatia, & terras obeuntia latè
Æquora despectas, cælumque ac sidera tangis
Arduus, & vigili mundum ratione gubernas.
Nec tua majestas, quod me quoque provida curat,
Deteritur: Phœbi nec lux sese inficit alma,
Senta quod ex alto lustrat loca, & infima tendit
Telluris, manesque adeò penetrare sub imos.
Sed simul emicuit cælo, tristem undique pellit
Squalorem, turpemque situm, nebulasque resolvit.
Atque ubi descendit magis, interiusque repostas
Rimatur latebras, fœtus & munera fundit
Cara magis, pretiosa auri argentique metalla,
Gignit & ardenti rutilos fulgore lapillos.
Haud aliter tu, MAGNE PARENS, quocumque salubres
Advertis radios, mentes animosque serenas,
Speque bonâ, & donis largè præsentibus auges.
Vel mihi quæ longè in tenebris femota jacebat,

A 4

Fron-